

The background of the entire cover is an abstract, textured painting in shades of red, pink, and purple. The texture is thick and expressive, with visible brushstrokes and a sense of depth. The colors are layered, with darker reds and purples at the bottom and lighter, more vibrant reds at the top.

γιάννης αντάμης

Το παιδί βρικόλακας

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**Το Παιδί Βρικόλακας,
αποσπάσματα**

τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2020

Είμαι δεκαεφτά άνθρωποι στο σώμα ενός. Δεκαεφτά ποτάμια αίμα που κυλούν μέσα στην ίδια φλέβα. Όχι μάσκες και μορφές του αέρα κι ανατριχίλα - μόνο πρόσωπα και σώματα πραγματικά που ζούνε κάτω από το ίδιο δέρμα και κομματιάζουνε το χρόνο με μηχανικά πριόνια. Υπάρχει λοιπόν ο δολοφόνος κι ο ασκητής, ο συνεπής κι ο απλοϊκός, ο επιεικής κι αυτός που σαπίζει τη νύχτα μέσα στο λυωμένο λίπος, ο τραχύς και ο βάρβαρος, αυτός που αγαπά τις λεπτές αποχρώσεις, το καλό κρασί και την φιλία κι αυτός που αναζητά τον πόλεμο και τον ανταγωνισμό κι ο σωρός των σκουπιδιών που κολυμπάνε στη λίμνη κι αυτός που μεθά και ουρλιάζει και ξερνά στην ξένη πόρτα, αυτός που σέρνεται στο βυθό των ονείρων του κι αυτός που κυκλοφορεί άτρωτος μέσα στο χρόνο, ο αιμομίχτης κι ο καταραμένος, ο αγνός κι αυτός που βλέπει τα πράγματα να γίνονται αναπόφευκτα και γελά ευχαριστημένος για το μέλλον που μας επιφυλάσσουν.

**Θάνος Παπαδόπουλος, «Το Κυκλικό Διήγημα»,
Στοχαστής 1985**

μαμά, διψάω...
θέλω κι άλλο αίμα

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια μένω σε ένα διαμέρισμα στον τέταρτο όροφο ενός μικρού και γκριζου πύργου στο κέντρο της πόλης. Το διαμέρισμα μου είναι πολύ μικρό. Για την ακρίβεια δεν είναι παρά ένα τετράγωνο δωμάτιο, αλλά μιας και μένω μόνος, είναι αυτό ακριβώς που χρειάζομαι ή αν προτιμάτε, αυτό που μου αξίζει. Και έπειτα, έχω να περηφανεύομαι πως υπάρχουν μέρες μέσα σε αυτήν την πόλη, μέσα σε αυτό το παχύρρευστο και σκουριασμένο αρχιπέλαγος, όπου κανένας μόνος δεν είναι πιο μόνος από εμένα και κανένα τετράγωνο δεν είναι πιο τετράγωνο από το δωμάτιο μου.

Στους τρεις πρώτους ορόφους του πύργου μου υπάρχουν μόνο γραφεία και

ιατρεία. Αυτό σημαίνει ότι τα βράδια δεν μένει κανείς εκεί και έτσι, όταν νυχτώνει, είμαι ελεύθερος να ακούω τη μουσική δυνατά χωρίς να ενοχλώ κανέναν. Στα υπόλοιπα διαμερίσματα στον όροφο μου μένουν άνθρωποι που επίσης μπορούν τα βράδια ανενόχλητα να ακούνε δυνατά τη μουσική. Καμιά φορά μάλιστα, και έτσι για αστείο, συναγωνιζόμαστε ποιανού η μουσική θα ακουστεί πιο δυνατά, μα στο τέλος, συνήθως, καταλήγουμε να μην ακούμε ούτε τις παύσεις ανάμεσα στα τραγούδια μας.

Στον πέμπτο και τελευταίο όροφο όλα σχεδόν τα διαμερίσματα είναι άδεια και ακατοίκητα. Υπάρχει μόνο ένα κομμωτήριο, το οποίο τα βράδια είναι επίσης και αυτό κλειστό και άρα η μουσική δεν μπορεί να ενοχλήσει τις κομμώτριες – αν και πιστεύω πως, έτσι κι αλλιώς, αυτές τίποτα δεν μπορεί σταλήθεια να τις ενοχλήσει.

Τέλος, στα βάθη του διαδρόμου του πέμπτου ορόφου του γκρίζου πύργου μας βρίσκεται ένα πάρα πολύ μικρό και σκοτεινό δωμάτιο, κάτι σαν μυστική πληγή πάνω στο συμπαγές κορμί του οικοδομήματος, όπου και μέχρι χθες το μεσημέρι ζούσε ένα παιδί βρικόλακας.

Το παιδί αυτό έμενε εκεί πάνω μόνο του για πάρα πολλά χρόνια. Κανείς δεν ξέρει πόσα ακριβώς. Όπως και κανένας δεν θα μπορούσε με σιγουριά να μιλήσει για την ηλικία του παιδιού. Εγώ πάντως, αν και πάντα δυσκολεύομαι να μαντέψω τις ηλικίες των ανθρώπων, τις αιφνίδιες αλλαγές του καιρού και το αναμενόμενο τέλος αυτής της ιστορίας, πιστεύω πως το παιδί βρικόλακας δεν πρέπει να ήταν πάνω από επτά χρονών, πριν να βρικόλακιάσει.

Αφού, λοιπόν, συνέβη το μοιραίο, οι γονείς του νοίκιασαν ετούτο το δωμάτιο για να μένει μόνο του, ελεύθερο και ανεξάρτητο ή με

άλλα λόγια για να μένει μακριά τους και δεν ερχόντουσαν ποτέ να το επισκεφτούν. Οι περισσότεροι από τους ενοίκους στον πύργο τούς δικαιολογούσαν απόλυτα. Άλλωστε, το κέντρο απέχει πάρα πολύ μακριά από όλα τα άλλα σημεία της πόλης και από οποιοδήποτε άλλο μέρος του πλανήτη γενικότερα.

Το παιδί βρικόλακας έβγαινε εξαιρετικά σπάνια από το δωμάτιό του και ποτέ μα ποτέ κατά τη διάρκεια της μέρας. Οι άλλοι έλεγαν πως ήταν αντικοινωνικό, μίζερο και παράξενο και δεν ήταν παρά από πείσμα που κρυβόταν από το φως του ήλιου και τα βλέμματα των ανθρώπων. Εγώ πάλι πιστεύω ότι είχε να κάνει με το ότι το παιδί ήταν βρικόλακας, αν και θα συμφωνήσω πως δεν πρέπει λόγω της ιδιαιτερότητάς του αυτής να του δικαιολογούμε κάθε του πράξη και παράλειψη.

Οι κοπέλες που δουλεύουν στο κομμωτήριο ήταν οι μόνες στον πύργο που

καμιά φορά τολμούσαν να έρθουν, κατά κάποιον τρόπο, σε επαφή μαζί του. Χτυπούσαν την πόρτα του τα μεσημέρια, που έκαναν διάλειμμα, και το ρωτούσαν πολύ ευγενικά, αν ήθελε να φάει μαζί τους. Εκείνο τότε άρχιζε να ουρλιάζει, σαν δαιμονισμένο, πως θα προτιμούσε να φάει μία από αυτές ή και όλες τους ακόμα και μετά ξεσπούσε σε γέλια υστερικά και λόγια ακατανόητα και κοπανούσε την πόρτα του δωματίου του για να τις τρομάξει και να τις κάνει να φύγουν μακριά του τρέχοντας. Μα εκείνες απομακρύνονταν πάντα αμέριμνες και χαμογελαστές, αφού καθόλου δεν έμοιαζαν να τον φοβούνται. Μερικές φορές έχω την εντύπωση ότι οι κομμώτριες δεν γνωρίζουν καν τι ακριβώς σημαίνει φόβος.

Τους τελευταίους μήνες άρχισαν να παρατηρούνται στις γειτονιές του κέντρου διάφορα αποτρόπαια και ειδική εγκλήματα. Μικρά παιδάκια βρέθηκαν δαγκωμένα στο λαιμό, στα χέρια και αλλού και εντελώς

αποστεγνωμένα από αίμα, δάκρυα και άλλα ζωτικά υγρά. Ολόκληρη η πόλη συνταράχθηκε και οι άνθρωποι άρχισαν να αναζητούν οργισμένοι, περίεργοι και τρομοκρατημένοι το τέρας που κρυβόταν πίσω από ετούτο το απρόσκλητο κακό.

Στον δικό μου πύργο δεν υπήρξε κανένα παρόμοιο περιστατικό, αλλά όλοι -εκτός ίσως από τις κομμώτριες- καταλάβαμε πως για όλα αυτά ευθυνόταν το παιδί βρικόλακας του πέμπτου. Φυσικά, κανένας μας δε μίλησε, αφού το τελευταίο πράγμα που θέλαμε ήταν να αρχίσουν να πλακώνουν αστυνομίες και δημοσιογράφοι έξω από τις πόρτες μας. Αφού εμάς δεν μας ενοχλούσε, γιατί αλήθεια να το μαρτυρήσουμε; Άλλωστε, εμάς στον πύργο το μόνο που μας ένοιαζε, ήταν να ακούμε δυνατά μουσική. Διαφορετικά, δεν θα νοικιάζαμε διαμερίσματα στο κέντρο αυτής της πόλης, αλλά θα πηγαίναμε να μείνουμε σε κάποιο από τα μακρινά προάστια, εκεί όπου οι βρικόλακες ούτε

να πλησιάσουν δεν τολμούν, αφού φοβούνται τους λυκάνθρωπους.

Η αλήθεια είναι πως και παλιότερα με το παιδί σπάνια ασχολούμασταν. Καμιά φορά, εγώ ίσως μονάχα, ρωτούσα τον γέρο λαχειοπώλη που μένει στο διπλανό μου διαμέρισμα και εκείνος πάντα μου απαντούσε με τη γνωστή του αφοπλιστική βεβαιότητα, που σε οποιοδήποτε άλλον θα φαινόταν τουλάχιστον ύποπτη. Όταν, για παράδειγμα, του έλεγα πως δεν μπορώ να καταλάβω με τι τρεφόταν και πώς κατόρθωνε να επιβιώνει ο μικρός, έτσι όπως το είχαν ξεχασμένο οι δικοί του και αφού ούτε καν το φαγητό των κομμωτριών δεν καταδεχόταν, ο γέρος με διέκοπτε, και φωνάζοντας για να ακουστεί πιο πάνω και από τη μουσική διέλυε το σμήνος των ερωτηματικών που φώλιαζαν μες στο

κεφάλι μου: «Με αίμα, φίλε μου, με αίμα! Βρικόλακας είναι. Τι θέλεις να τρώει; Παντεσπάνι;» Και έσταζε η σοφία από του γέρου λαχειοπώλη τα άσπρα γένια, καθώς τα χάιδευε, κοιτώντας κάπου έξω από το παράθυρο του φωταγωγού.

Δεν κοροϊδεύω και ούτε μου αρέσει να ειρωνεύομαι τους γείτονές μου. Ο παππούς είναι πραγματικά σοφός. Κάποτε κι εγώ ακόμα, το ομολογώ, αμφέβαλα, αλλά τώρα πια είμαι σίγουρος πως ξέρει σχεδόν τα πάντα. Ένα βράδυ που βλέπαμε παρέα κάποια εκπομπή στην τηλεόραση για τη ζωή του Χίτλερ, έδειξε κάποια στιγμή ο δημοσιογράφος το σημείο στην αυλή του μπουνκερ του, όπου τα φιλαράκια του τον έκαψαν μαζί με το κορίτσι του, και τότε ο γείτονάς μου έβαλε τα γέλια. Όταν τον ρώτησα γιατί γελάει, εκείνος, δείχνοντάς

μου ξεκαρδισμένος τις στάχτες στην οθόνη, μου είπε, «Μα, είναι γελοίο! Δεν τον ακούς τι λέει; Αν θέλεις να ξέρεις, ο Αδόλφος ζει στην Ουρουγουάη και την περνάει μια χαρά. Και όποτε γουστάρεις, σε πάω να τον δεις.»

Τα πράγματα στον πύργο άρχισαν να αλλάζουν αιφνιδίως ένα πρωί, όταν μέσα στο ασανσέρ βρέθηκε ένας από αυτούς τους νεαρούς με μηχανάκι, που εργάζονται τις νύχτες ως διανομείς στα εξωτικά εστιατόρια της πόλης. Όταν τον βρήκαμε ήταν ήδη από ώρα πια νεκρός. Κάποιος -ποιος άραγε;- τον είχε δαγκώσει στο πόδι, πίσω από το γόνατο. Του είχε σκίσει το παντελόνι και το δέρμα και του είχε ρουφήξει όλο σχεδόν το αίμα του. Όσο από αυτό είχε περισσέψει, σχημάτιζε στο πλάι του νεκρού μια μικρή λιμνούλα, την επιφάνεια της οποίας τάραζε με τη γλώσσα της μια απαίσια μαύρη γάτα, που είχε καταφέρει -άγνωστο πώς- να τρυπώσει ανάμεσά μας, για να ξεγελάσει με

αυτόν τον άκομφο τρόπο τη δίψα, τη φύση και ίσως την περιέργειά της. Επίσης, του νεαρού τού είχαν κόψει, μάλλον με τα δόντια, το αριστερό του αυτί, το οποίο, όσο και αν ψάξαμε τριγύρω, δεν το βρήκαμε.

Την πίτσα, πάντως, «τέσσερα τυριά και επτά σαλάμια», που μετέφερε, την βρήκαμε ανέγγιχτη. Είχε βέβαια κρυώσει, τόσες ώρες εκεί μέσα, και έτσι προτιμήσαμε να μην τη δοκιμάσουμε. Το μηχανάκι του άτυχου νεαρού ήταν παρκαρισμένο στην είσοδο του πύργου με τη μηχανή του ακόμα αναμμένη, καθώς φαινόταν πως κανείς δεν μπήκε στον κόπο να το κλέψει. Πάνω στο μηχανάκι βρήκαμε τη φίρμα και το τηλέφωνο του εστιατορίου και ειδοποιήσαμε τα αφεντικά του να έρθουν να τον μαζέψουν. Στο μεταξύ, για να διευκολύνουμε το έργο της αστυνομίας, αρχίσαμε να ρωτάμε ο ένας τον άλλον, μήπως και βρούμε ποιος είχε κάνει τη μοιραία παραγγελία.

Δώδεκα ακριβώς λεπτά μετά κατέφτασε μια ισχυρή αστυνομική δύναμη, με επικεφαλής της έναν από τους καλύτερους υπαστυνόμους της πόλης, ο οποίος, αφού διαπίστωσε ότι ο θάνατος του νεαρού προήλθε από εγκληματική ενέργεια, φάνηκε ιδιαιτέρα πρόθυμος να βάλει την υπόθεση στο αρχείο και να μας στείλει όλους γρήγορα πίσω στα διαμερίσματά μας.

Και τότε ήταν που τρία απρόσμενα τηλεφωνήματα ήρθαν να αλλάξουν τα σχέδια της αστυνομίας και τις δικές μας τύχες. Ο νεαρός στο ασανσέρ δεν ήταν ένας τυχαίος νεαρός με μηχανάκι, αλλά ο αγαπημένος μοναχογιός του υπουργού Δημοσίας Τάξης, Ανεμελιάς και Ασφάλειας και βαφτιστήρι του διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας Αίματος, Ιδρώτα και Δακρύων. Προφανώς ο μικρός βρικόλακας είχε κάνει διάνα! Πρώτα ο φυσικός, μετά ο πνευματικός και τέλος ο πραγματικός πατέρας του νεαρού τηλεφώνησαν διαδοχικά στον υπαστυνόμο για να του ζητήσουν να κάνει τα

πάντα προκειμένου να πέσει άπλετο φως στην υπόθεση.

Ο συγκεκριμένος υπαστυνόμος ήταν ένα από τα σαράντα δύο δημόσια πρόσωπα που εμφανίζονται σε καθημερινή βάση στην τηλεόραση και έτσι ήταν ήδη για όλους λίγο-πολύ δικός μας άνθρωπος. Αυτός μάλλον ήταν και ο λόγος που κανένας από τους ενοίκους του πύργου δεν φάνηκε να ενοχλείται, όταν αυτός και οι άνδρες του άρχισαν να μας απευθύνουν τις ερωτήσεις τους με τρόπο εξαιρετικά προσβλητικό και βίαιο. Όταν, όμως, οι κομμώτριες άρχισαν να φλερτάρουν με τους νεαρούς αστυφύλακες και να ανταλλάσουν πυρά, χαμόγελα και βλέμματα, ο υπαστυνόμος αναγκάστηκε να τους διώξει όλους και -αφού μας ζήτησε να του ψήσουμε καφέ- συνέχισε ολομόναχος το δύσκολό του έργο.

Παραδόξως, το ποιος είχε παραγγείλει τη θρυλική πλέον πίτσα του ήταν εντελώς

αδιάφορο, αφού όχι μόνο δεν μας ρώτησε τίποτα σχετικά, αλλά έβαλε και τα γέλια όταν η κυρία Ευγενία τού ορκίστηκε ότι ουδέποτε παραγγέλνει έτοιμο φαγητό από έξω για τα παιδιά της και ότι τους μαγειρεύει καθημερινά αγνά και παραδοσιακά φαγητά της πόλης. Αυτό είναι αλήθεια. Το διαμέρισμα της κυρίας Ευγενίας είναι ακριβώς απέναντι από το δικό μου και είναι φορές που οι μυρωδιές από την κουζίνα της σχεδόν δεν με αφήνουν να ακούσω τη μουσική. Όλα αυτά, όμως, φαίνεται πως δεν είχαν καμία σημασία για την έρευνα. Ο υπαστυνόμος επέμεινε να εξετάσει και τα επτά παιδιά της κυρίας Ευγενίας, τα οποία, παρεμπιπτόντως, δεν είναι και τόσο παιδιά, αφού το μικρότερο είναι αρκετά χρόνια μεγαλύτερό μου και μόνο το ύψος τους μοιάζει παιδικό.

Η επιμονή του αστυνόμου να ανακρίνει τους επτά νάνους του πύργου μας, που φοβισμένοι μούγκριζαν και στριμώχνονταν ο

έναν πίσω από τον άλλον, προκάλεσε την έκρηξη της μάνας τους: «Γιατί τα βασανίζετε τα καημένα τα παιδάκια έτσι, κυρ αστυνόμε; Τι φταίνει αυτά; Γιατί δεν ρωτάτε το παιδί βρικόλακα του πέμπτου τι έφαγε χτες το βράδυ;»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την κουβέντα της και έπεσαν να την κατασπαράξουν τα κορίτσια από το κομμωτήριο, που αμέσως ένωσαν να κινδυνεύει ο προστατευόμενός τους. Μα ήδη ήταν αργά. Ο υπαστυνόμος τέλειωσε τον καφέ του, σηκώθηκε, τεντώθηκε, με μια κίνηση θεατρική παραμέρισε τις γυναίκες και με μια κινηματογραφική κίνηση αμέσως μετά τις έκανε να σωπάσουν. Δυστυχώς, πριν προλάβουμε να απολαύσουμε την πολυτάλαντη προσωπικότητα του εκπροσώπου του νόμου, εκείνος μπήκε βιαστικά στο ασανσέρ, κλώτσησε έξω το μαύρο απαίσιο γατί, που κόντευε να αποξηράνει τη μικρή αιμάτινη λιμονούλα και έφυγε βολίδα για τον πέμπτο.

Τότε κι εμείς, άνθρωποι και κομμώτριες, αρχίσαμε να σκαφαλώνουμε τις σκάλες. Το να ανέβουμε τρέχοντας τους πέντε ορόφους του μικρού μας πύργου δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Οι περισσότεροι, άλλωστε, βρισκόμασταν σε εξαιρετική φυσική κατάσταση, αφού τελευταία κάθε μέρα εξασκούμασταν στο ολοκαίνουριο εμπορικό κέντρο, που τότε μόλις είχε ανοίξει πάνω στα ερείπια του πύργου της Βαβέλ, στα ανατολικά προάστια της πόλης.

Και ενώ μέχρι τον δεύτερο όλα πήγαιναν καλά, ξαφνικά το φως του διαδρόμου έσβησε και πριν προλάβουμε να σκεφτούμε καν να ψάξουμε τον διακόπτη, νιώσαμε όλοι κάτω από τα πόδια μας κάτι πολύ τρομακτικό και ανεξήγητο. Ήταν σαν να γλιστρούσε μακριά το πάτωμα, η λογική κι ολόκληρος ο κόσμος. Ακολούθησε πανικός. Οι περισσότεροι από τους ενοίκους βρέθηκαν πεσμένοι στα τέσσερα και κάποιοι άλλοι άρχισαν να κουτρουβαλάνε πίσω ξανά προς το ισόγειο. Φωνές, βλαστήμιες και

απειλές δόνησαν το οικοδόμημα και από κάπου, ίσως όχι και τόσο μακριά, ακούστηκε μια ξεκούρδιστη κιθάρα. Και ύστερα, ένα άγριο δαιμονικό νιαούρισμα ήρθε και σκέπασε όλους τους άλλους ήχους. Το φως επέστρεψε και τότε μόνο είδαμε, παράλυτοι από τον τρόμο και την έκπληξη, δεκάδες, εκατοντάδες γάτες να τρέχουν ανάμεσα μας. Χιλιάδες μαύρα, πορτοκαλιά και γκριζοπράσινα γατιά κατέβαιναν ορμητικά στις σκάλες και σαν να είχαν μια φωνή ούρλιαζαν έναν θρήνο φρικιαστικά παράταιρο.

Ο γατοποταμός συνέχισε για λίγη ώρα να κυλά, μέχρι που στέρεψε και χάθηκε και έσβησε μαζί του και το θρηνητικό νιαούρισμα αφήνοντάς μας μόνους. Σηκωθήκαμε, κοιταχτήκαμε, κλείσαμε τα μάτια σαν να τα είχαμε δει όλα πια μέσα σε αυτόν τον κόσμο, τα ανοίξαμε ξανά σαν να μην είχε συμβεί ακόμα τίποτα μέσα σε αυτήν τη μέρα και ύστερα συνεχίσαμε, αγκομαχώντας και κουτσαίνοντας, να ανεβαίνουμε το υπόλοιπο της σκάλας.

Όταν φτάσαμε στον πέμπτο, ο υπαστυνόμος ήταν ήδη εκεί, έξω από την πόρτα του παιδιού. Κρατούσε ένα τετράδιο και έμοιαζε σαν κάτι να σημείωνε. Πλάι του ένας χοντρός άνδρας με τιράντες και γυαλιά τού ψιθύριζε στο αυτί. Σε όλο το μήκος του διαδρόμου είχαν παραταχτεί πάνοπλοι αστυνομικοί με το δάχτυλο στη σκανδάλη και με το βλέμμα στο επόμενο ρεπό. Ανάμεσά τους είχαν τρυπώσει, εξίσου πάνοπλοι κι αυτοί, πολλοί δημοσιογράφοι και με αγκωνιές και βρυχηθμούς απειλούσε ο ένας να φάει τη δουλειά του άλλου. Έξω από τα ανοιχτά παράθυρα, σε αλλόκοτους σχηματισμούς, περνούσαν διάφορα ιπτάμενα αντικείμενα ενώ μια φιλαρμονική, επάνω στην ταρατσα, κούρδιζε τις χορδές της πόλης καθώς δοκίμαζε ένα ολοκαίνουριο εμβατήριο.

Ήταν φανερό πως ο υπαστυνόμος δεν μπορούσε να σκεφτεί και να λειτουργήσει μέσα στον κακό χαμό. Σήκωσε το δεξί χέρι στον αέρα και μέχρι να το φέρει πίσω ξανά στη θέση του,

όλοι είχαν σωπάσει. Όλος ο κόσμος κρατούσε την ανάσα του. Τότε μονάχα μπορέσαμε να ακούσουμε μέσα από την πόρτα το παιδί βρικόλακα να βγάζει τις γνωστές τσιρίδες του, να φύγουμε όλοι μακριά, να το αφήσουμε ήσυχο, να πάμε να πνιγούμε μέσα στο ίδιο μας το αίμα και άλλα τέτοια όμορφα. Ο υπαστυνόμος, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του, του πρότεινε να ανοίξει την πόρτα και να τα πουν σαν άνδρες και αφήσει τα παιδιαρίσματα επιτέλους. «Μα είναι παιδάκι, υπαστυνόμε», φώναξε μία από τις κομμώτριες, έλκοντας αυτομάτως πάνω της τον μισό τουλάχιστον αριθμό από τα πυροβόλα και τις κάμερες.

Ο υπαστυνόμος τότε ρώτησε ποιος είναι ο διαχειριστής του πύργου. Εμείς του απαντήσαμε πως δεν υπάρχει διαχειριστής και εκείνος, κοιτάζοντάς μας όλους μαζί ταυτόχρονα στα μάτια, είπε «Τότε κύριοι, είσαστε όλοι σας διαχειριστές!» και ζήτησε από όλους μας να του δώσουμε το αντικλείδι του δωματίου. Όταν τον

βεβαιώσαμε πως δεν υπάρχει αντικλείδι και πως η πόρτα του αγοριού ανοίγει μονάχα από μέσα, ο υπαστυνόμος τραβήχτηκε με τον χοντρό άνδρα με τα γυαλιά και τις τιράντες στην άκρη του διαδρόμου για να τα πούνε ιδιαιτέρως. Όμως τα έλεγαν τόσο χαμηλόφωνα, που τίποτα δεν μπορούσαμε να ακούσουμε εμείς, οι διαχειριστές, και έτσι περάσαμε αμέσως μέσα στο κομμωτήριο και ανοίξαμε την τηλεόραση να δούμε τη συνέχεια.

Εκεί μάθαμε πως το παιδί βρικόλακας ευθυνόταν για τουλάχιστον εκατόν έντεκα ανεξιχνίαστα εγκλήματα, πως οι συγγενείς των θυμάτων είχαν συγκεντρωθεί έξω από τον πύργο μας ζητώντας να αποδοθούν δικαιοσύνη και έμψυχα ανταλλάγματα και πως τα ιδιόμορφα εγκληματικά ένστικτα του παιδιού είχαν αρχίσει να εμφανίζονται από πολύ μικρή ηλικία, όταν στο σαλόνι του πατρικού σπιτιού του αναρριχόταν, λέει, στο έπιπλο της τηλεόρασης και έγλυφε με μανία την οθόνη.

Επίσης, μάθαμε πολλά και διάφορα για εμάς και τις ζωές μας. Πράγματα για τα οποία κανένας μας δεν αισθανόταν όμορφα, μα που για όλους μας ήταν πια αργά, πολύ αργά, για να αλλάξει κάτι. Όμως τα καταφέραμε και αλλάξαμε κανάλι.

Στο άλλο είχαν έναν ειδικό που ζητούσε την επαναφορά της θανατικής ποινής για κανιβάλους και βρικόλακες, ενώ δίπλα του ένας άλλος ειδικότερος διαφωνούσε λέγοντας πως πρέπει να σεβόμαστε τις ιδιαιτερότητες των μειονοτήτων και να είμαστε πιο ανεκτικοί σαν κοινωνία απέναντί τους. «Διαφωνώ με το ότι είσαι βρικόλακας», άρχισε να λέει κάποια στιγμή κοιτώντας τον φακό, «μα θα υπερασπιστώ, μέχρι τελευταίας ρανίδας του αίματός μου...». Και τότε ένας εκκωφαντικός κρότος συντάρaxe ολόκληρο το κτήριο και κάτι σαν σεισμός λίκνισε για μια στιγμή το μικρό μας γκρίζο πύργο πάνω στην αδιατάρακτη επιφάνεια της πόλης. Οι εξελίξεις έτρεχαν πιο γρήγορα από όσο είχαμε .

Αφήσαμε την τηλεόραση και βγήκαμε ξανά στον διάδρομο.

Άνθρωποι και αστυνομικοί, όλοι στα γόνατα πεσμένοι, κλαψούριζαν και έτριβαν τα μάτια τους. Χώμα, σκόνη και ντροπή πλανιόνταν στον αέρα και σκέπαζαν ό,τι ανέπνεε. Και εκεί που κάποτε έστεκε η πόρτα η απόρθητη, που έκρυβε το παιδί βρικόλακα, τα άλλοθι και τις ενοχές μας, τώρα μια τρύπα στραβή, πλατιά και αστεία, σαν το ξεδοντιασμένο στόμα ενός χαζόδρακου, έχασκε και απειλούσε να ρουφήξει μέσα της ολόκληρο τον κόσμο.

Και εκεί, μέσα στην τρύπα, ένα παιδί γυμνό, στο πάτωμα κουλουριασμένο, επέπλεε στο ίδιο του το αίμα, βούλιαζε μες στο δάκρυ του θεού, πνιγότανε στο σάλιο των ανθρώπων. Και είχε μπηγμένα τα δόντια του στο μπράτσο του. Δάγκωνε την ψυχή του. Βιαζόταν, είπανε μετά, να μείνει πάλι μόνο.

Και ένας κόσμος εκεί έξω να απορεί.

Και μια ζωή εκεί μακριά να περιμένει.

Μέχρι το βράδυ είχανε όλα ξεχαστεί. Επιστρέψαμε όλοι στα διαμερίσματά μας και στρίψαμε τρεις φορές στην πόρτα τα κλειδάκια μας. Μα όσο και να προσπαθήσαμε να ακούσουμε τη μουσική, αυτή τη φορά δεν τα καταφέραμε. Από πάνω, πιο πάνω και από τον πέμπτο όροφο, ψηλά, κάτω από τον ουρανό, τα αστέρια και το τίποτα, οι κομμώτριες είχαν μαζευτεί να ξενυχτήσουν το νεκρό παιδί. Και οι φωνές τους ήταν τόσο δυνατές που είχαν εξαφανίσει κάθε άλλο ήχο, κάθε θόρυβο στον πύργο και στην πόλη.

Μα όσο και να φώναζαν και πάλι λίγο ήταν. Και έτσι τότε άρχισαν όλες τους να χορεύουν. Βροντούσαν τα τακούνια τους να μην ακούσει η πόλη. Μην ακουστεί που σε μια άλλη γειτονιά, λιγάκι παρακάτω, την ώρα εκείνη ακριβώς, ένα άλλο παιδί βρικόλακας ερχότανε στον κόσμο.

**το τσεκούρι
και η χρυσάνθη**

Κάποτε αυτός ο κόσμος ήταν τόσο μικρός που άνετα χωρούσε κάτω από το κρεβάτι του και τον περισσότερο καιρό εκεί, από κάτω, κρυμμένος τον περνούσε. Τόσο μικρός που ήτανε ο κόσμος, δεν είχε ανάγκη από Γυμνάσια κι από Πανεπιστήμια. Του έφτανε μονάχα το Νηπιαγωγείο.

Όσο ο κόσμος αυτός μεγάλωνε, μεγάλωναν μαζί και τα σχολεία. Και γέμισε παντού Ακαδημίες και Κολέγια. Και μόνο ελάχιστα Νηπιαγωγεία έχουν πια απομείνει πια, κι αυτά χαμένα μέσα στις χαραμάδες της πολύς, για να θυμίζουν πως κάποτε υπήρξε μία εποχή, όπου ο κόσμος έπρεπε όλα τα μάθει από την αρχή. Για να θυμάται ο κόσμος πως κάποτε το κακό ήταν το αγαπημένο του παιχνίδι.

Τόσο αγαπημένο, που παίζοντας μαζί του διαρκώς, στο τέλος το κατέστρεψε, το έσπασε κομμάτια, έτσι όπως χαλάνε πάντα τα παιδιά το καθετί που αγαπάνε. Σκόρπισαν τα κομμάτια του κακού παντού σε όλες τις γειτονιές της πόλης. Και περιμένουν μολυσμένα και αιχμηρά να έρθει ο μεγάλος κόσμος, να τα πατήσει με τις γυμνές πατούσες του, να θυμηθεί ο πόνος τι σημαίνει.

Ένα από τα κομμάτια αυτά, λοιπόν, βρέθηκε κάποτε σε μια πλαγιά της πόλης, πλάι σε ένα πολύ παλιό, σχεδόν αρχαίο, σχολείο. Σε μια χαμένη γειτονιά, οπού τα πάντα έμοιαζαν τόσο από τον χρόνο ξεχασμένα, που δεν τολμούσε πια κανείς ούτε να πλησιάσει. Μονάχα κάποιοι θαρραλέοι γονείς, που κάθε μέρα πηγαινοέφερναν τα πιτσιρίκια τους. Αλλά κι αυτοί δεν άντεχαν ούτε στιγμή να σταθούν έξω από τα κάγκελα να δούνε να παίζουν τα παιδιά τους στην αυλή κι έφευγαν αμέσως

μακριά, μην θυμηθούνε το κακό ή μην τυχόν
ξυπνήσει και τους θυμηθεί εκείνο.

Σε αυτό το Νηπιαγωγείο ήρθε, πριν από
ένα χρόνο, για να δουλέψει μια παράξενη, μα
νέα και όμορφη γυναίκα, που τα παιδιά τη
φώναζαν κυρία Χρυσάνθη και που χωρίς ποτέ να
το επιδιώξει, έγινε η αγαπημένη τους δασκάλα.

Η Χρυσάνθη δεν ήταν μια συνηθισμένη
νηπιαγωγός. Αγαπούσε πάρα πολύ τα παιδιά, τα
λάτρευε. Μα ακόμα περισσότερο αγαπούσε να
αγαπά άλλα πράγματα. Πίστευε πως όσο
λιγότερο ασχολείται κανείς με τα νήπια, τόσο το
καλύτερο για όλους. Έτσι απέφευγε επιμελώς να
τα βάζει να παίζουν ανόητα παιχνίδια με
πλαστελίνες και χαρτόνια. Δεν ενδιαφερόταν να
τους μάθει γελοία τραγουδάκια και άσκοπες
προσευχές, αφού το ήξερε καλά πως όλα αυτά,
όταν θα έχουν κάνει πια τον κύκλο τους, μοιραία
θα γυρίσουν εναντίον τους. Γενικά, δεν τους
δίδασκε τίποτα. «Ό,τι θέλουν να μάθουν, ας το

μάθουν από μόνα τους», έλεγε στους γονείς, όταν αυτοί ερχόντουσαν να πάρουν τα παιδιά τους, «στο κάτω-κάτω, εγώ τι περισσότερο νομίζετε πως ξέρω;»

Επειδή, όμως, με κάποιον τρόπο έπρεπε να περνάει η ώρα στο μικρό Νηπιαγωγείο, η Χρυσάνθη επινόησε ένα πρωτότυπο παιχνίδι, στο οποίο τα παιδάκια συμμετείχαν με μεγάλη προθυμία. Κάθε μέρα, και αφού τα άφηνε για λίγη ώρα να ξεσπάσουν στο προαύλιο τις πρωινές ορμές τους, τα έπαιρνε και τα έβαζε να ξαπλώσουνε στο δάπεδο της αίθουσας το ένα δίπλα στο άλλο. Μετά, έκλεινε προσεχτικά τις πόρτες, σφάλιζε τα παράθυρα, για να μην μπαίνει ίχνος από το φως του ήλιου ανάμεσά τους, και τους έλεγε: «Και τώρα, παιδάκια, κοιμηθείτε και εγώ το μεσημέρι θα έρθω να σας ξυπνήσω και τότε ένα-ένα θα μου πείτε το όνειρο που είδατε.»

Τα πιτσιρίκια έκλειναν τα μάτια τους και έκαναν πως κοιμούνται, μέχρι που ύστερα από λίγο τα είχε πάρει πια κανονικά μαζί του όλα ο ύπνος. Και όταν ακόμα κάποιο παιδί δεν μπορούσε να κοιμηθεί σταλήθεια, παρέμενε και αυτό μέχρι το μεσημέρι ακίνητο και σιωπηλό με ορθόκλειστα τα μάτια, μόνο και μόνο για να μην χαλάσει το παιχνίδι της δασκάλας του.

Στο μεταξύ, η Χρυσάνθη άραζε στο διπλανό δωμάτιο και διάβαζε περιοδικά, ξεφύλλιζε βιβλία ή έκανε μαθήματα πιάνου άνευ διδασκάλου και άνευ πιάνου, χτυπώντας ρυθμικά τα μακριά της δάχτυλα πάνω στο σιδερένιο της γραφείο.

Άλλοτε πάλι, μέχρι να έρθει το μεσημέρι, άφηνε μόνο του τον ύπνο στο σχολείο να προσέχει τα παιδιά και έκανε βόλτες στις παραθαλάσσιες γειτονιές της πόλης. Εκεί όπου κανένας δεν την ήξερε και που κανένας δεν θα ήθελε ποτέ να τη γνωρίσει. Τις πιο ζεστές μέρες

κατέβαινε μέχρι την παραλία και εκεί βουτούσε με τα ρούχα μες στη θάλασσα. Δεν κολυμπούσε. Μονάχα ξάπλωνε επάνω στο νερό ανάσκελα, ακίνητη και σιωπηλή και αυτή και με κλειστά τα μάτια, κι ενώ προσποιούνταν πως κοιμότανε, άφηνε να φαντάζεται τα όνειρα των άλλων.

Και όταν μεσημέριαζε, γύριζε στο σχολείο, άνοιγε τα παράθυρα να μπει ξανά στην αίθουσα ο ήλιος, να έρθει αυτός και να αναλάβει να ξυπνήσει τα παιδιά, αφού η ίδια κατά βάθος δείλιαζε μόνη της να τα βάλει με τόσους πολλούς μικρούς και άγριους υπνάκους.

Τα νήπια ξυπνούσαν. Τεντώνονταν, έτριβαν τα ματάκια τους και ύστερα κάθονταν τριγύρω από τη δασκάλα τους και άρχιζαν ένα-ένα να ξετυλίγουνε τα δώρα τους, που κάτω από τα βλέφαρα λαθραία κουβαλούσαν. Ακόμα και εκείνα που τόσες

ώρες έκαναν μονάχα πως κοιμούνται, πλάι
στα άλλα που ταξίδευαν στο όνειρο
σταλήθεια, όλο και κάποιο ψευτοόνειρο
έβρισκαν πάντα και αυτά για να
αφηγηθούνε. Και όσο παλαβοχρωματιστό
ήταν του ενός παιδιού το όνειρο, τόσο μετά
το άλλο δίπλα του πάλευε κάτι για να πει
ακόμα πιο τρελοταξιδεμένο.

Έτσι, ξέγνοιαστα και ξεκούραστα,
κυλούσε η σχολική χρονιά, ανάμεσα στις όχθες
του ονείρου και του ψέματος, μέχρι που μία
μέρα, τελείως απροειδοποίητα, πέθανε το
ψαράκι στη γυάλα του Νηπιαγωγείου. Και ήτανε
ίσως αυτή η γυάλα η τελευταία που είχε
απομείνει μέσα σε σχολείο, την εποχή που ήδη
τα περισσότερα σχολεία είχαν μπει για τα καλά
μέσα σε άλλες γυάλες.

Εκείνο το πρωί, όταν τα πρώτα
παιδιά μπήκανε μες στην τάξη, βρήκαν τον

μικροσκοπικό Μαραθώνα -έτσι το φώναζαν
το άτυχο χρυσόψαρο, αν και εκείνο μάλλον
ποτέ δεν μπόρεσε να τους ακούσει- να
επιπλέει ακίνητο στην επιφάνεια της
ψεύτικης του θάλασσας. Με στόματα
ανοιχτά και γουρλωμένα τα πιτσιρίκια
πεरिकύκλωσαν τη μοιραία γυάλα,
προσπαθώντας να καταλάβουν τι ακριβώς
είχε συμβεί, αφού ακόμα δεν είχαν δει ποτέ
κάτι παρόμοιο. «Κυρία, κυρία, τι είναι
αυτό;», ρώτησε το πιο γενναίο κοριτσάκι.
«Αυτό, παιδιά μου, είναι ο θάνατος»,
απάντησε η Χρυσάνθη, ελπίζοντας τα νήπια
να αρκεστούνε στην απάντηση αυτή και να
μην τολμήσουν να ζητήσουν και άλλες
εξηγήσεις.

Τα παιδιά, όμως, είναι παιδιά. Και όσα
και να ξέρουν, ποτέ δεν τους αρκούνε. «Δηλαδή,
κυρία;»

Τότε η Χρυσάνθη θυμήθηκε τον πατέρα της. Δεν ήταν ούτε χρόνος από το θάνατό του και ούτε μια μέρα δεν είχε περάσει από τότε που να μην φέρει στο μυαλό εικόνες από την κηδεία του, ούτε μια νύχτα που να μην ονειρευτεί άλλων ανθρώπων τις κηδείες. Αυτό ήταν για εκείνη το πρώτο περί θανάτου μάθημα, που μέχρι τότε τον νόμιζε για μια ασθένεια παράξενη και εξωτική, που αφορούσε ελάχιστα τους ζωντανούς και που μονάχα τους νεκρούς μπορούσε να προσβάλει. Και έτσι, μπροστά στα εκβιαστικά «γιατί» και «δηλαδή» των μαθητών της, το αποφάσισε.

Έψαξε στα συρτάρια της και βρήκε το κλειδί του εργαστηρίου, όπου παλιά οι άλλες οι νηπιαγωγοί έβαζαν τα πιτσιρίκια να κάνουνε πως μαστορεύουν, να φτιάχνουν άχρηστες μικρές κατασκευές για να περνούν αυτά δημιουργικά το χρόνο τους και έχουν εκείνες τη συνείδησή τους ήσυχη και το μισθό τους δικαιολογημένο.

Άνοιξε η Χρυσάνθη το εργαστήριο, καθάρισε τους πάγκους, κατέβασε το αραχνοϋφαντο σκηνικό, που είχε με επιμέλεια και υπομονή η εγκατάλειψη στολίζει όλον τον χώρο, έβγαλε από την ντουλάπα τα εργαλεία και τέλος με άσπρη κιμωλία σχεδίασε αργά-αργά στον μαύρο πίνακα δυο σχήματα παράξενα. Δυο σχήματα που τα παιδιά ως τότε δεν είχανε δει ποτέ τους και που, όσο και να προσπαθούσαν μονάχα με τη φαντασία τους, ποτέ δεν θα κατόρθωναν ίσως να επινοήσουν. Και ήτανε τα σχήματα αυτά ένας σταυρός και ένα κουτί που έμοιαζε με φέρετρο.

Τα νήπια ρίχτηκαν αμέσως στη δουλειά και με επιμέλεια σχεδόν επαγγελματική ακολουθήσανε πιστά τις οδηγίες της δασκάλας τους. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο είχαν ολοκληρωθεί οι δύο μυστηριώδεις ξυλοκατασκευές, την αρτιότητα και την αρμονία των οποίων θα ζήλευε ακόμα και ο πιο έμπειρος τεχνίτης.

Στη συνέχεια η Χρυσάνθη τοποθέτησε μέσα στο μικροσκοπικό φέρετρο το πεθαμένο ψάρι και ζήτησε από τα παιδιά να καρφώσουν από πάνω το καπάκι του. Έπειτα έβαλε τα παιδιά να παραταχθούν σε τριάδες και με επικεφαλής την ίδια να κρατάει τον μικρό σταυρό, η πομπή ξεκίνησε μες σε πνιχτά γελάκια, με βήμα αργό και πένθιμο, να πάει προς το παρτέρι με τα τριαντάφυλλα στην άκρια του προαυλίου. Εκεί, τα μικρά, αφού έσκαψαν βαθιά μια πιθαμή στο χώμα, έθαψαν το φερετράκι με το άτυχο χρυσόψαρο και έμπηξαν από πάνω του τον ξύλινο σταυρό του. Στο τέλος στάθηκαν για λίγο όλα σιωπηλά μπροστά από το παρτέρι, μέχρι που η νηπιαγωγός χτύπησε τις παλάμες δύο φορές και σκόρπισαν να παίξουν. Το υπόλοιπο πρωινό θα ήταν ελεύθερα να κάνουν ό,τι θέλουν.

Η Χρυσάνθη, κρυφά συγκινημένη και φανερά ικανοποιημένη, γύρισε στο

εργαστήριο για να μαζέψει ξανά τα σύνεργα, να κλείσει τα παράθυρα και να βάλει τις αράχνες και τους ιστούς πίσω ξανά στις θέσεις τους. Και τότε, την ώρα που στοίβαζε ξανά τα εργαλεία στο ντουλάπι, πρόσεξε στο τελευταίο ράφι κάτι να γυαλίζει και να εξέχει απειλητικά.

Και ξαφνικά η Χρυσάνθη βρέθηκε να κρατάει ένα βαρύ τσεκούρι με πλατιά διπλή κόψη, που κάποιος είχε πριν από πάρα πολλά χρόνια μέσα στο εργαστήριο κρύψει. Χάιδεψε απαλά τη μία του πλευρά και αυτό ανταποκρίθηκε σκίζοντάς της το χέρι. Ήταν τόσο αιχμηρό. Λες και ο χρόνος, που όλα τα στομώνει, τρύπωνε εκεί μέσα στη νύχτα και μυστικά το τρόχιζε για να το βρει εκείνη έτοιμο και να το χρησιμοποιήσει. Το τύλιξε μέσα σε κάτι παλιές εφημερίδες, το έκρυψε στο συρτάρι κάτω από το γραφείο της και

πήγε ταραγμένη να χτυπήσει το κουδούνι, μήπως και φέρει το μεσημέρι πιο γρήγορα κοντά της.

Τη μέρα εκείνη τα πιτσιρίκια γυρίσανε στα σπίτια τους για πρώτη φορά ξεθεωμένα. Και έπεσαν να κοιμηθούν. Και χάρηκαν πολύ και οι γονείς τους, που κάθε μέρα τα έπαιρναν από το σχολείο φρέσκα, γεμάτα όλο όρεξη, και τάραζαν με την ανησυχία τους τις ώρες που εκείνοι παλεύανε να αναπαυτούνε μέσα στα άλλοθί τους. Η Χρυσάνθη άργησε, όμως, να επιστρέψει στο σπίτι της. Έφυγε αργά από τη δουλειά και για ώρες περιπλανιόταν στους δρόμους και στην αγορά χωρίς συγκεκριμένο λόγο.

Ψάχνοντας, έτσι, για να βρει τι ήταν που ψάχνει, έφτασε το απόγευμα σε μια γυμνή πλατεία που είχε μόλις βυθιστεί πλάι στα τείχη του δικαστικού μεγάρου. Η πλατεία την ώρα εκείνη ήταν άδεια και μόνο το βαρύ ροχαλητό της άγρυπνης δικαιοσύνης πάνω από τις

πολεμίστρες του μεγάρου τής πλήγωνε ανεπανόρθωτα το σιωπηλό τοπίο. Μέσα σε αυτήν την ερημιά, μην βρίσκοντας τι άλλο πια να κάνει, πλησίασε έναν γέρο λαχειοπώλη, που έστεκε σαν άγαλμα στο κέντρο της πλατείας.

«Καλώς την κοπελιά», την υποδέχτηκε και έφερε κάτω από τη μύτη της μία δεσμίδα από τυχερά χαρτάκια να διαλέξει. «Όλα κερδίζουν», την προκάλεσε, μα εκείνη κοίταζε το ραδιοφωνάκι που είχε ο γέρος στη μέση του με σύρμα κρεμασμένο. «Αχ! Το έβδομο κονσέρτο για πιάνο. Το δυναμώνετε, σας παρακαλώ», διάλεξε η Χρυσάνθη. «Σου αρέσει, κορίτσι μου, ο Μότσαρτ;» ρώτησε ο λαχειοπώλης, ανεβάζοντας την ένταση του ήχου και απλώνοντάς τον σε ολόκληρη την πλατεία. «Τον λατρεύω! Ήταν η μεγαλύτερη ιδιοφυΐα που γνώρισε ποτέ η μουσική. Τι κρίμα, αλήθεια, που πέθανε τόσο νέος. Μα γιατί γελάτε;» «Μα είναι να μην γελώ; Αν θέλεις να ξέρεις, μικρή μου, ο Βόλφγκανγκ Αμαντέους δεν πέθανε ποτέ. Ζει

ακόμα στο Περού και την περνάει μια χαρά. Και όποτε γουστάρεις, σε πάω να τον δεις», είπε ο γέρος λαχειοπώλης ανεμίζοντας με πείσμα τα μαγικά χαρτάκια του. Τράβηξε η Χρυσάνθη τυχαία ένα από το σωρό, το πλήρωσε και απομακρύνθηκε από την πλατεία βιαστικά μέχρι που εξαφανίστηκε και ο Μότσαρτ από τα αυτιά της.

Το επόμενο πρωί στο Νηπιαγωγείο όλα έμοιαζαν να έχουν επιστρέψει στους κανονικούς ρυθμούς. Τα νήπια, στο πάτωμα αραδιασμένα, κυνηγούσαν να βρουν όνειρα για να διηγηθούν το μεσημέρι και η δασκάλα στο διπλανό δωμάτιο παρίστανε την πιανίστρια χτυπώντας με τα δάχτυλά της το γραφείο, που και αυτό με τη σειρά του παρίστανε το πιάνο.

Κάποια στιγμή σταμάτησε απότομα να παίζει. Λίγο που το κομμάτι δεν της έβγαине και έκανε όλο λάθη, λίγο που είχε βαρεθεί να

προσποιείται, έκλεισε στα ψέματα το πιάνο
έκλεισε και άνοιξε σταλήθεια το συρτάρι.

Στην αρχή έκανε αδιάφορα πως κοίταζε
τις κίτρινες παλιές εφημερίδες. Δεν άργησε,
όμως, δειλά-δειλά να τις ξετυλίγει, μέχρι που
κάτω από τα μάτια της άστραψαν ξανά οι
δίδυμες αιχμές του τσεκουριού. Το σήκωσε, το
ζύγισε στα χέρια της, το τύλιξε καλά μες στο
παλτό της, και με ένα άγριο χαμόγελο και τη ζωή
της παραμάσχαλα, άνοιξε την πόρτα του
σχολείου και βγήκε έξω στο δρόμο.

Τις μέρες που ακολούθησαν ολόκληρη η
πόλη αναστατώθηκε, όταν διάφορα φονικά,
φριχτά και ανεξήγητα, σημάδεψαν τις γειτονιές
της με αίμα και με πόνο. Άνθρωποι
ανυποψίαστοι, φιλήσυχοι βρέθηκαν ξαφνικά
σφαγμένοι μέσα στα ίδια τους τα σπίτια. Κανείς
δεν ήξερε τι είχε ακριβώς συμβεί μα ούτε καν να
φανταστεί κανένας δεν μπορούσε.

Μέρα με τη μέρα ο τρόμος και ο όλεθρος μεγάλωναν και η αστυνομία το μόνο που έβρισκε να ανακοινώσει ήταν πως ο αδίστακτος φονιάς χρησιμοποιούσε όπλο βαρύ και αιχμηρό για να τα κομματιάσει τα αθώα θύματά του. Και οι εφημερίδες πολλαπλασίαζαν τον πανικό, δείχνοντας στις σελίδες τους εικόνες από κουτσουρεμένα πτώματα και από τεμαχισμένα μέλη, πλάι σε ρεπορτάζ ευφάνταστα που ούτε καν πλησίαζαν λιγάκι την αλήθεια.

Μέχρι που ένα μεσημέρι οι έρευνες οδήγησαν μοιραία έναν υπαστυνόμο στο προαύλιο του Νηπιαγωγείου, να στέκεται και να παρατηρεί τον μικροσκοπικό σταυρό, που ήταν καρφωμένος στο παρτέρι, και να σημειώνει σενάρια και υποψίες στο μπλοκάκι του.

Η νηπιαγωγός τού άνοιξε την πόρτα και πριν προλάβει εκείνος να πει οτιδήποτε, προσφέρθηκε να τον βοηθήσει, κρύβοντας

βιαστικά κάτω από το γραφείο της την ταραχή και την ντροπή της. Ο υπαστυνόμος την ευχαρίστησε αδιάφορα και ύστερα ζήτησε να τον αφήσει μόνο του με τα νήπια, που εκείνη τη στιγμή μόλις που είχαν ξυπνήσει.

Τράβηξε μια καρεκλά ο υπαστυνόμος, κάθισε και κάθισαν στο πάτωμα τριγύρω του τα πιτσιρίκια, που από την αρχή φάνηκαν πρόθυμα πολύ και ορεξάτα να παίξουν το παιχνίδι της ανάκρισης. Χάρηκε το όργανο του νόμου που βρήκε έτσι εύκολα τόσους πολλούς μικρούς υπάκουους πολίτες, μα η χαρά του δεν κράτησε πολύ.

Κάθε φορά που ο υπαστυνόμος ρωτούσε κάποιο από τα παιδάκια τι είχε δει τα προηγούμενα πρωινά, εκείνο με πάθος άρχιζε να του αραδιάζει τα πιο εξωφρενικά του όνειρα, άλλο για άγριες σοκολατένιες θάλασσες και καραμελωμένα μακρινά νησιά και άλλο για

ανίκητους υπότες μολυβένιους και μεθυσμένα
άλογα δικάφαλα.

Και αφού άκουσε με υπομονή όλα τα
πιτσιρίκια, σηκώθηκε και βγήκε παραπατώντας
από την αίθουσα. «Θα τα ξαναπούμε σύντομα»,
σφύριξε στη Χρυσάνθη και βρόντηξε ξοπίσω του
την πόρτα.

Όταν ήρθε στο σχολείο ο υπαστυνόμος
ήταν Παρασκευή και όπως αναμενόταν,
ακολούθησε ολόκληρο Σαββατοκύριακο. Για δύο
μέρες το σχολείο παρέμεινε κλειστό, τα νήπια
στα σπίτια τους να παιδεύουν τους γονείς τους
και το τσεκούρι κλειδωμένο στο συρτάρι του. Τι
έκανε η νεαρή νηπιαγωγός τις δύο εκείνες μέρες
δεν έμαθε ποτέ κανείς.

Όταν όμως στην πόλη ξημέρωσε
Δευτέρα επιτέλους, εμφανίστηκε μπροστά στους
μαθητές της τελείως αλλαγμένη. Τα παιδιά
ανησύχησαν πολύ, έτσι όπως είδαν τη δασκάλα
τους. Λες και είχε γεράσει ανεπανόρθωτα μέσα

σε δύο μέρες. «Μια χαρά είμαι, παιδάκια μου. Μόνο να, μάλλον κρυολόγησα λιγάκι. Ξαπλώστε να ονειρευτείτε τώρα εσείς και το μεσημέρι θα τα πούμε.»

Τα ξάπλωσε, τα φίλησε, τους είπε όνειρα γλυκά και μέχρι αυτά να κλείσουνε τα μάτια τους, στα χέρια της βάραινε το τσεκούρι. Είδε τη διπλή του κόψη να τη θαμπώνουν λεκέδες ξεραμένοι, ίχνη από της προηγούμενης βδομάδας τη σφαγή και άρχισε αμέσως να την τρίβει με το λευκό της το πουκάμισο καλά να γυαλίσει. Και μόνο αφού συνάντησε το είδωλό της πάνω στο μέταλλο του τσεκουριού, και μόνο αφού το είδε, νέο και όμορφο ξανά, να της χαμογελά, τύλιξε μες στο παλτό της το κακό και άνοιξε με άγρια χαρά την πόρτα του σχολείου. Έτρεμε, μα νόμιζε πως ήταν τριγύρω της η πόλη που όλο στριφογυρνούσε διαρκώς γύρω από την ίδια, γύρω από το μόνο της σταθερό σημείο της, τον πιο ασάλευτο παράγοντα ολόκληρου του κόσμου. Γέλασε με τη φοβητσιάρα πόλη, που

δεν μπορούσε ούτε καν τον τρόπο της να κρύψει και έτσι, πάλι γελαστή, βγήκε στον γελασμένο κόσμο.

Και τότε είδε στα κάγκελα τρεις ένστολους τον δρόμο να της κλείνουνε, τον ήλιο να της κρύβουν. Σήκωσε το κεφάλι της και είδε δεκάδες άλλους, σκαρφαλωμένους πάνω στις σκεπές να προστατεύουνε τον ουρανό με τα αυτόματά τους. «Άφησε κάτω το παλτό», άκουσε γνώριμη φωνή, «και ήρεμα προχώρα προς την έξοδο!» Άφησε να πέσει στα πόδια το παλτό, μα κράτησε για πάντα το τσεκούρι. Γύρω από τον εαυτό της έκανε στροφή και άλλη μια γύρω από ολόκληρο τον κόσμο και έτρεξε και κρύφτηκε ξανά στο Νηπιαγωγείο.

Στην είσοδό του δύο παιδιά πιασμένα χέρι-χέρι, την αιφνιδίασαν με στόματα μισάνοιχτα και αγουροξυπνημένα μάτια. «Κυρία, τι είναι αυτό;», τη ρώτησαν, κοιτάζοντας το λαμπερό τσεκούρι, και τότε ένιωσε να

σαλεύει το βάρος του κακού στα αδύναμά της χέρια. Χωρίς να το σκεφτεί πολύ, πάνω από τα κεφαλάκια τους το ύψωσε, απάντηση να δώσει.

Μα αμέσως το μετάνιωσε και βρήκε άλλη απάντηση καλύτερη, ποτέ μην την ξεχάσουν. Το αριστερό της χέρι άπλωσε επάνω στο γραφείο, όπου τόσο καιρό έδινε κοντσέρτα σιωπηλά που άκουγε μόνο η ίδια, και ύστερα με το δεξί αλάνθαστα κατέβασε το βάρος όλου του κόσμου. Και το κομμένο χέρι τινάχτηκε πέρα μακριά. Αυτόνομα πια τα δάχτυλα πήραν πρωτοβουλία και άλλους σκοπούς διαφορετικούς ξεκίνησαν να παίζουν, μα δεν υπήρχε πια κανείς εκεί να τους ακούσει.

Και το υπόλοιπο, το ακρωτηριασμένο χέρι, άρχισε τριγύρω του το αίμα να τινάζει, κόκκινα να βάφει τα πρόσωπα τα παιδικά, το ψευτοπιάνο να ποτίζει, να ξεχειλίζει τη σιδερένια επιφάνεια και πίσω του να στάζει ρυθμικά, να παριστάνει την ουρά του.

Τρόμαξαν τα παιδάκια και απότομα από τον τρόπο τους μεγάλωσαν και γκρέμισαν με τα ίδια τους τα χέρια το Νηπιαγωγείο τους που πια δεν τους χωρούσε.

Και ύστερα χτίσανε στη θέση του ένα καινούριο, θεόρατο σχολείο, με τείχη απόρθητα και πύλη βαριά και σιδερένια, να μην μπορεί να την ανοίξει πια κανένας από μόνος του.

Μα ο κόσμος, όσο κι αν μεγάλωσε απότομα από το φόβο του κι αυτός, δεν έπαψε, κρυμμένος κάτω από το κρεβάτι του, την περισσότερη ζωή εκεί να περνάει. Μόνο που, επειδή δεν είναι πια μικρό παιδί, καμιά φορά τα πόδια του εξέχουν. Έτσι, όσο και να παλεύει να κρυφτεί, πάντα τον βρίσκουνε στο τέλος.

η μεγάλη απόδραση των 11 και τέταρτο

Τα ξημερώματα της ενδεκάτης Ιανουαρίου του 200... ένα παράξενο και απροσδόκητο γεγονός ήρθε, χωρίς λόγο και προφανή αιτία, και κατά παράβαση όλων των συμφωνηθέντων, να ταραξει τις ήσυχες ζωές των ανθρώπων της παραλίας. Από το σκοτεινό βυθό της θάλασσας και σε απόσταση μόλις ενάμισι μιλίου από την ακτή μία εκτυφλωτική λάμψη αναδύθηκε στην επιφάνεια και, αφού σχημάτισε τέσσερις σχεδόν ομόκεντρους κύκλους, βυθίστηκε ξανά και χάθηκε.

Οι άνθρωποι της παραλίας -ήταν Τετάρτη και οι περισσότεροι είχαν ήδη ξυπνήσει για να πάνε στις δουλειές τους-

τρόμαξαν στην αρχή και άρχισαν να τρέχουν, ασύντακτοι και πανικόβλητοι, προς κάθε πιθανή κατεύθυνση, πιστεύοντας πως έτσι έτρεχαν από κάπου μακριά και άφηναν πίσω τον ίδιο τους τον τρόπο. Επειδή, όμως, την παραλία την έχει σχεδιάσει ο ίδιος αρχιτέκτονας που κάποτε είχε φτιάξει και τον πλανήτη ολόκληρο, οι άνθρωποι, όσο μακριά κι αν έτρεχαν, σύντομα πάλι επέστρεφαν στην αρχική τους θέση.

Και όταν πια κουράστηκαν, σταμάτησαν να τρέχουν κι απέμειναν λαχανιασμένοι να παρατηρούν τον σιωπηλό απόηχο του φαινομένου, που πέρασε και έφυγε χωρίς να μπει στον κόπο να οδηγήσει τον κόσμο σε κάποιο είδος συντέλειας.

Μέχρι που, κυλώντας η μέρα πεισματικά αδιάφορη, άξαφνα μεσημέριασε και άρχισαν να θερίζουν τους ανθρώπους

της παραλίας η πείνα και η κούραση. Έτσι γύρισαν όλοι πίσω στα σπιτάκια τους και ύστερα πάλι, το απόγευμα, ακόμα πιο ορεξάτοι, επέστρεψαν στις θέσεις τους. Και ακροβολίστηκαν σε όλο το μήκος της ακτής, σίγουροι όσο ποτέ ξανά στο παρελθόν πως θα έβλεπαν το αλλόκοτο πρωινό θέαμα να επαναλαμβάνεται.

Η λάμψη, ωστόσο, δεν έλεγε να επιστρέψει και η απογοήτευση στεφάνωσε με παγωμένο σύρμα τις γειτονιές της παραλίας.

Οι μέρες, οι μήνες και τα χρόνια πέρασαν και οι άνθρωποι επέλεξαν να θάψουν το μυστήριο εκείνο πρωινό κάτω από ακόμα μια βαριά συνωμοσία της σιωπής. Να μην το μάθουν άλλοι άνθρωποι από άλλες γειτονιές και τους ταράζουνε στο δούλεμα, που έτσι απερίσκεπτα και

ανώφελα κάποτε ξόδεψαν σχεδόν μία ολόκληρη πολύτιμη ημέρα. Οι ερχόμενες γενιές να μην το καταλάβουν και τους καταραστούν που δεν τους γέννησαν νωρίτερα να μοιραστούν μαζί τους το φως του ανεπανάληπτου.

Στην άκρη της παραλίας και στο σημείο από όπου ξεκινούσε ο μακρύς κυματοθραύστης της, τον οποίο οι άνθρωποι ονόμαζαν, για λόγους αδιευκρίνιστους, κορδόνι και τα κύματα τον έλεγαν θεό, για ευνόητους νομίζω λόγους, υπήρχε τότε ένας μικρός παλιός, σχεδόν αρχαίος, φάρος. Αυτόν τον φάρο τον είχε καταλάβει εδώ και πολλά χρόνια η οικογένεια ενός φωτογράφου και σταδιακά τον είχε μετατρέψει σε μια όμορφη κατοικία, που τίποτα δεν είχε να ζηλέψει από τα άλλα σπίτια της ακτής, προνοώντας

βέβαια να μην υπάρχει και τίποτα να βρουν για να ζηλέψουν από αυτούς οι άλλοι. Αφού ήταν άγραφος νόμος στο δυσανάγνωστο πολίτευμα πως κάθε είδους παρανομία, όταν αυτή δεν συνοδεύεται από οποιαδήποτε κοινωνική πρόκληση και αισθητική υπερβολή, εν τέλει να παράγει δίκαιο.

Τα ξημερώματα της ενδεκάτης Ιανουαρίου του 200... και λίγο πριν η μυστηριώδης λάμψη αναδυθεί στην επιφάνεια της θάλασσας, ταράσσοντας τις σχεδόν ομόκεντρες ζωές των κατοίκων της παραλίας, ο φωτογράφος του φάρου είχε ήδη στηθεί από ώρα στο μπαλκόνι του, παρέα με όλα τα σύνεργα της δουλείας, τις κάμερες και τους φακούς, και περίμενε να αποθανατίσει την νεογέννητη ημέρα. Το είχε συνήθεια και εμμονή κάθε πρωί να σημαδεύει προς το άνοιγμα του λιμανιού, εκεί από όπου ο ήλιος, τα πουλιά και

τα καράβια έρχονταν προς την πόλη, και μόλις η καινούρια μέρα έκανε την πρώτη της εμφάνιση, εκείνος με ένα του κλικ να την αιφνιδιάζει.

Από το κλικ εκείνο και μέχρι το επόμενο, σχεδόν είκοσι τέσσερις ώρες μετά, τίποτα άλλο δεν είχε να τραβήξει, αφού τίποτα άλλο καλύτερο από αυτό δεν έβρισκε και κανείς τίποτα χειρότερο από αυτό ποτέ δεν του ζητούσε. Οι άλλοι χλεύαζαν τη συνήθειά του αυτή και έλεγαν: «Τι φωτογράφος είναι αυτός, που δεν φωτογραφίζει τίποτα;» Μα εκείνος επίσης με ερώτηση, ατάραχος, τους απαντούσε, «Μήπως και ο γιατρός, που άρρωστους δεν βρίσκει για να θεραπεύσει, παύει γιατρός να είναι;» Και έτσι, αφού ξεμπέρδευε με τη δουλεία και το καθήκον του πρωί-πρωί, του έμενε ελεύθερη μια μέρα ολόκληρη μπροστά να κάνει ό,τι θέλει.

Στήθηκε, λοιπόν, όπως κάθε πρωί, και το πρωί εκείνο για να προλάβει να φωτογραφίσει

τη μέρα όσο ακόμα ήταν αθώα και μικρή, πριν τη λερώσει η πόλη. Έτσι, παρέα με τις δύο κόρες του -τις ξύπναγε κι αυτές από τα άγρια χαράματα, δήθεν για να τον βοηθάνε- και έγιναν μάρτυρες οικογενειακώς του αλλόκοτου εκείνου φαινομένου. «Τι είναι αυτό, μπαμπά;» τον ρώτησαν οι κόρες. «Τι ήταν αυτό κορίτσια μου;» απάντησε ο πατέρας.

Εννέα μήνες μετά, έντεκα έγκυες γυναίκες, όλες τους κόρες διαλεκτές αξιότιμων οικογενειών της παραλίας, έφεραν στον κόσμο έντεκα ακριβώς παιδιά - επτά κορίτσια και τέσσερα αγόρια. Μα, επειδή καμία από τις μανάδες των παιδιών αυτών δεν είχε προλάβει να ζευγαρώσει ακόμα -οι περισσότερες ήταν πολύ μικρές και από το σπίτι τους σπάνια ξεμυτούσαν- οι άνθρωποι σκέφτηκαν ότι τα έντεκα αυτά παιδιά είναι «παιδιά της λάμψης».

Το σκέφτηκαν, το ξανασκέφτηκαν, αλλά σε όλη την παραλία δεν βρέθηκε κανένας να πει

τις σκέψεις φωναχτά, αφού όλοι τους με τη συνωμοσία της σιωπής ήταν ακόμα δεσμευμένοι.

Εννέα χρόνια και έντεκα μήνες μετά και ενώ τα κοριτσάκια του φωτογράφου είχαν γίνει πια ολόκληρες γυναίκες, ένα πρωί ντυθήκαν, στολιστήκανε και βγήκανε παρέα με τη μάνα τους βόλτα στην παραλία. Όμως, από τα πρώτα βήματα της βόλτας τους, το ένιωσαν καθαρά πως κάτι δεν πήγαινε καλά στη μέρα και στην πόλη. Μα επειδή είναι συνήθεια παλιά της παραλίας, οι άνθρωποι όταν βλέπουν πως κάτι δεν πάει καλά, να προχωράν μπροστά ατάραχοι, αντί φρόνιμα να επιστρέφουν πίσω, έτσι και οι τρεις τους συνέχισαν αμέριμνες τη βόλτα.

Και έτσι πηγαίνοντας μπροστά, είδαν σε όλο το μήκος της ακτής, από το φάρο τους και πέρα, μέχρι το τέλος, μακριά, εκεί στο στοιχειωμένο τελωνείο, να είναι κλειστά τα μαγαζιά και άδεια τα καφενεία. Ώσπου κάπου,

στο βάθος διέκριναν αστυνομία και στρατό να είναι συγκεντρωμένοι και σιωπηλά να παίζουν με τα όπλα τους. Άνθρωποι δεν υπήρχαν πουθενά. Μονάχα λίγες γάτες, που έκαναν πως λιάζονταν κάτω από έναν ανύπαρκτο, καλά οχυρωμένο πίσω από τα σύννεφα, απατεώνα ήλιο. Από ένα μισόκλειστο παράθυρο, κάποιος τους φώναξε να φύγουν και τότε μόνο η μάνα έσφιξε τα χέρια των κοριτσιών και έκανε να τα τραβήξει πίσω στο φάρόσπιτο. Και τότε πίσω από κάτι εφημερίδες ακούστηκε μία φωνή που έμοιαζε με γλάρου: «Πού πάνε οι κυρίες;»

Η εφημερίδα κατέβηκε και αφού διπλώθηκε προσεχτικά, μπήκε κάτω από τη μασχάλη ενός χοντρού με τιράντες και γυαλιά, που σηκώθηκε και άρχισε με βήματα αργά να πλησιάζει. Κι ενώ αυτός πλησίαζε, μια δεύτερη φωνή ακούστηκε από το πουθενά, σαν το μπισκότο που γλιστράει μέσα στο τσάι το καυτό, λειώνει και διαλύεται: «Οι κυρίες είναι μαζί μου». Μάνα και κόρες γύρισαν προς το πουθενά

και είδαν πίσω από τη γλυκερή φωνή έναν υπαστυνόμο. «Από εδώ, παρακαλώ», διέταξε ευγενικά και άρχισαν να περπατούν στο πλάι του.

«Τι συμβαίνει, υπαστυνόμε;» τον ρωτήσανε. «Έχουμε μήπως πόλεμο;» Ο υπαστυνόμος τις αγριοκοίταξε. «Τι είναι πόλεμος; Πού ακούσατε τέτοια λέξη; Οι πόλεμοι τελείωσαν. Τώρα έχουμε άλλους τρόπους πιο όμορφους και πιο αποτελεσματικούς να λύνουμε τις διαφορές μας. Αφήστε που ούτε καν διαφορές δεν υπάρχουν πια.» Και ύστερα γλυκαίνοντας ξανά: «Είσαστε, φαντάζομαι, οι κόρες του φωτογράφου», είπε, και η μάνα, ακούγοντας το κοπλιμέντο, ντράπηκε και έσφιξε και άλλο των δύο κοριτσιών τα χέρια. «Παρακαλώ, θα είχατε την καλοσύνη να με συνοδέψετε μέχρι το φάρο; Θα ήθελα πολύ να μιλήσω στον πατέρα σας». Μάζεψε η μητέρα όλο το αίμα της στα μαγουλά, άφησε τα κορίτσια της και άρπαξε γερά το μπράτσο του

υπαστυνόμου. «Μα τι έχει γίνει; Θα μας σκάσετε! Πείτε μας, επιτέλους.»

«Έχετε ακουστά, κυρία μου, για τα παιδιά της λάμπης; Ελάτε τώρα! Μην κάνετε πως το ακούτε για πρώτη φορά. Αρκετά με αυτή τη γελοία συνωμοσία! Μην νομίζεται ότι δεν το γνωρίζω. Παριστάνω τον αδιάφορο ή τον ανήξερο, μόνο όταν αυτό προστάζει το δημόσιο συμφέρον. Και αν εσείς, οι άνθρωποι της παραλίας, έχετε επιλέξει για κάποια πράγματα να μην μιλάτε ποτέ στον ξύπνιο σας, ξέρετε, υπάρχει και ο ύπνος. Οι περισσότεροι παραμιλάτε όσο κοιμόσαστε. Και λέτε πολλά. Και ευτυχώς, όποτε αρχίζει κάποιος να μιλάει, πάντοτε υπάρχει δίπλα του την κρίσιμη στιγμή ο κατάλληλος άνθρωπος για να τον ακούσει. Εσείς, ασπούμε, μιλάτε στον ύπνο σας; Μην βιαστείτε να απαντήσετε! Άλλωστε είναι τεχνικώς αδύνατο να το γνωρίζετε. Όταν κοιμάστε δεν ακούτε. Και αν τυχόν κάτι ακούσετε, τότε συνήθως ξυπνάτε. Έτσι δεν είναι;

Χθες το βράδυ, ας πούμε, δεν σας ξύπνησαν οι φωνές;» «Ποιες φωνές, κύριε αστυνόμω;» Εκείνος, όμως, αντί να απαντήσει στη γυναίκα, σήκωσε το ελεύθερο του χέρι και χαιρέτησε από μακριά τον σύζυγό της, που από το μπαλκόνι του φάρου παρακολουθούσε την οικογένειά του με το νόμο αγκαζέ να πλησιάζει. «Τα υπόλοιπα θα τα ακούσετε πάνω, κυρία μου. Συγχωρέστε με, αλλά βαριέμαι αφόρητα να λέω τα ίδια πράγματα συνέχεια». Και με μία κίνηση απότομη απελευθέρωσε το χέρι του μπήκε μέσα στον φάρο και άρχισε να ανεβαίνει δυο-δυο τα σκαλοπάτια του.

Αφού ξεπεράσανε βιαστικά τα προκαταρκτικά σχετικά με την κατάληψη στο φάρο, τη μη άσκηση έντιμου και χρήσιμου επαγγέλματος και για την ελλιπή εκπαίδευση των κοριτσιών -πράγματα που για την ώρα άφηναν τον αστυνόμο αδιάφορο και για τα οποία, άλλωστε, δεν ήταν αυτός που άρχισε την

κουβέντα- προχωρήσανε στον ακριβή σκοπό της κατοίκον επίσκεψης του νόμου.

Αργά το προηγούμενο βράδυ, κατά τις έντεκα και τέταρτο περίπου, έντεκα ακριβώς παιδιά, τέσσερα αγόρια και επτά κορίτσια, όλα ηλικίας δέκα ετών παρά ένα μήνα, είχαν εξαφανιστεί κάτω από συνθήκες σκοτεινές και αδιευκρίνιστες. Το πρόβλημα βέβαια δεν ήταν η εξαφάνιση - μυστηριώδεις εξαφανίσεις συμβαίνουν κάθε νύχτα και οι άνθρωποι τις έχουν τόσο πια συνηθίσει, που σπάνια ζητάνε εξηγήσεις και ακόμα πιο σπάνια θρηνούν τους εξαφανισθέντες. Και έπειτα: «Αλίμονο, αν δεν είχαμε κι αυτές! Τι θα κάναμε, έτσι όπως έχουμε μαζευτεί ο ένας πάνω στον άλλον;» Άλλωστε, και τα έντεκα παιδιά με τον ίδιο περίπου μυστηριώδη -και παρεπιμπτόντως ανάρμοστο- τρόπο είχαν εμφανιστεί πριν από δέκα περίπου χρόνια, οπότε ίσως και το δεύτερο μυστήριο να έδινε αναδρομικά λύση και εξήγηση στο πρώτο,

κατά τον ίδιο τρόπο που η από θέση παρανομία
θεραπεύει την από φύση.

Πρόβλημα άρχισε να γεννάται όταν
διαπιστώθηκε ότι μαζί με τα έντεκα παιδιά είχαν
εξαφανιστεί και έντεκα από τα πολυτιμότερα
βιβλία της Δημόσιας Βιβλιοθήκης και
συμπτωματικά οι έντεκα πρώτοι τόμοι της
Μεγάλης Εγκυκλοπαίδειας της Πόλης. Στους
τόμους αυτούς, όπως και στους υπόλοιπους
εκατό, που απαρτίζουν το μνημειώδες αυτό
έργο, δεν έχει πρόσβαση κανένας από τους
πολίτες, όπως επίσης κανείς πολίτης γενικά δεν
έχει δικαίωμα να επισκέπτεται τη Δημόσια
Βιβλιοθήκη. Η Βιβλιοθήκη, όπως και κάθε
δημόσιο κτήριο και ίδρυμα, ανήκει εξ ορισμού
και δικαιωματικά σε όλους τους κατοίκους
αυτής της πόλης, πράγμα που σημαίνει πως δεν
μπορεί ο καθένας από αυτούς να μπεινοβγαίνει,
όποτε αυτός γουστάρει. «Τα δικαιώματα του
λαού ή θα ασκούνται από ολόκληρο το λαό από
κοινού και ταυτόχρονα ή δεν θα ασκούνται

καθόλου», μας δίδαξαν οι πατέρες αυτής της πόλης. Και αφού κάποια πράγματα είναι τεχνικώς αδύνατα να πραγματοποιούνται από όλους την ίδια ακριβώς στιγμή, τότε είναι καλύτερα να μην γίνονται καθόλου.

Οι μανάδες των έντεκα, αφού πρώτα ανακρίθηκαν βάνουσα, πρόθυμα στη συνέχεια κατέθεσαν όλα όσα γνώριζαν σχετικά με την ομαδική εξαφάνιση των παιδιών τους και στο τέλος όλες τους αποκάλυψαν αυθόρμητα πως και τα έντεκα είχαν προαναγγείλει την εξαφάνισή τους από μέρες ή μάλλον από νύχτες πριν, παραμιλώντας στον ύπνο τους υπό το καθεστώς του πυρετού και υπό την επήρεια των μητρικών τους φίλτρων.

Πατεράδες δεν βρέθηκαν. Οι γείτονες, όμως, που ξύπνησαν μέσα στη νύχτα από τις απροσδόκητες φωνές και τα συνήθι νιαουρίσματα, κατέθεσαν ότι πρώτον, τα εξαφανισθέντα ανήκουν όλα τους στην

κατηγορία «τα καλύτερα παιδιά» και δεύτερον, και τα έντεκα συνδέονται με ένα κοινό μυστικό: Ήταν όλα τους «παιδιά της λάμψης».

«Και εμείς, κύριε αστυνόμε, τι σχέση έχουμε με όλα αυτά; Εμείς έξω από τον φάρο τι συμβαίνει δεν γνωρίζουμε. Για εμάς ο φάρος είναι η πόλη μας και το μπαλκόνι αυτό το μόνο μας παράθυρο στον κόσμο», είπε ο φωτογράφος ενώ η γυναίκα του σέρβιρε τον υπαστυνόμο φαρίσια βυσσινάδα. «Για ακούστε καλά», φώναξε το όργανο της τάξης και βάρεσε το τραπέζι με το χέρι και έριξε κάτω το ποτήρι του και το ποτήρι έσπασε και πότισε με βύσσινο του νόμου τα παπούτσια. «Εγώ δεν είμαι ο συγγραφέας σας να σας μιλάω με ρυθμό και ο νόμος δεν έχει την πολυτέλεια να παίζει με τα μέτρα. Είσαστε ο μοναδικός φωτογράφος στην ακτή και ξέρω καλά πως στήνεστε κάθε πρωί στο μπαλκονάκι σας και βγάζετε φωτογραφίες. Τα έντεκα είναι αδύνατο να το έχουνε σκάσει από άλλη έξοδο, πλην από αυτή της θάλασσας.

Άλλωστε, πια δεν υπάρχουν άλλες έξοδοι. Έχω εντολή να δω το αρχείο σας με τις φωτογραφίες. Δεν μπορεί, όλο και κάτι θα έχει συλλάβει ο φακός σας. Παρακαλώ, συνεργαστείτε και παραδώστε μου το υπό έρευνα οπτικό υλικό. Και εσείς, κυρία μου, με συγχωρείτε για το ποτήρι και παρακαλώ, να μη λυπάστε τα παπούτσια μου. Έχουν συνηθίσει πια από κόκκινους λεκέδες.»

Ο φωτογράφος, εν μέρει για να ξεμουδιάσει εν μέρει για να δείξει καλή θέληση, σηκώθηκε από την καρέκλα του, αφήνοντας τον υπαστυνόμο και τη σύζυγο να αλληλοσυγχαίρονται για την εξαιρετική ποιότητα της βυσσινάδας και των παπουτσιών αντίστοιχα, και πέρασε στο εσωτερικό του φάρου για να επιστρέψει μετά από λίγα λεπτά στο μπαλκόνι κουβαλώντας ένα τεράστιο λευκό ντοσιέ.

Ο υπαστυνόμος, εν μέρει από ανυπομονησία εν μέρει από ευγένεια, έσπευσε να ξαλαφρώσει το φωτογράφο από το βαρύ φορτίο του, αρπάζοντας σχεδόν το λευκό ντοσιέ από τα χέρια του. Έπειτα ξανακάθισε όσο πιο αναπαυτικά μπορούσε στην πολυθρόνα και βάλθηκε στην αρχή με προσποιητή αδιαφορία και στη συνέχεια με ολοένα και ασυγκράτητο ενδιαφέρον να ξεφυλλίζει το αρχείο, μην δίνοντας καμία σημασία στις πρώτες ψιχάλες της βροχής που άρχισαν τριγύρω του να πέφτουν.

Ο φωτογράφος άνοιξε μια ομπρέλα και στάθηκε όρθιος διακριτικά πίσω από τον ώμο του υπαστυνόμου. Μπορεί ο νόμος να ήταν αδιάβροχος, δεν ίσχυε όμως το ίδιο και για τις φωτογραφίες του. Η γυναίκα του μάζεψε βιαστικά τα ποτήρια και χάθηκε μέσα στο φάρο αφήνοντας μόνους τους δύο άντρες και τη βροχή –που ολοένα και δυνάμωνε, να κάνουν τη δουλειά τους.

Ούτε το ένα πέμπτο του αρχείου δεν είχε προλάβει να διανύσει ο υπαστυνόμος, όταν έκλεισε απότομα το ντοσιέ και στρίβοντας το λαιμό του ενενήντα μοίρες ακριβώς, και είπε: «Με κοροϊδεύετε; Αυτές είναι όλες ίδιες.» Την ίδια ακριβώς στιγμή μια αστραπή έσκισε στα δύο στο βάθος τον ορίζοντα. «Ό,τι φαίνεται ίδιο σε εσάς, δεν σημαίνει πως είναι ίδιο και για εμένα», απάντησε ο φωτογράφος και με μια βροντή ο ουρανός υπογράμμισε την απάντησή του. «Παράξενο, πολύ παράξενο», μονολόγησε ο υπαστυνόμος και ξανανοίγοντας κάπου τυχαία το ντοσιέ αφαίρεσε προσεχτικά μία από τις φωτογραφίες και ύστερα άλλη μία από το τελευταίο φύλλο. Έβγαλε ένα μαντήλι, τύλιξε τις δύο φωτογραφίες και έπειτα τις έριξε κάπου βαθιά στις εσωτερικές τσέπες του παλτού του. Στη συνέχεια σηκώθηκε, έσπρωξε το αρχείο πίσω στην αγκαλιά του φωτογράφου και αφού του τσίμπησε λίγο το μάγουλο, του πήρε την ομπρέλα λέγοντας του «αυτό θα σας το

δανειστώ για λίγο». Μετά ανέβηκε πάνω στα κάγκελα του μπαλκονιού και βούτηξε στο κενό. Ο φωτογράφος έσκυψε και τον είδε να προσγειώνεται όρθιος, να κλείνει την ομπρέλα και να τρέχει με κατεύθυνση την πόλη και να εξαφανίζεται.

Δύο μέρες μετά το Υπουργείο Γραμμάτων, Τεχνών και Πληροφοριών ανακοίνωνε ότι, ενώ οι έντεκα σχεδόν δεκάχρονοι δράστες της κλοπής στη Δημόσια Βιβλιοθήκη ακόμα παρέμεναν ασύλληπτοι, μια γενική ομάδα ειδικών αναλάμβανε το δύσκολο, μα όχι και ακατόρθωτο έργο της εκ νέου συγγραφής και πλήρους αντικατάστασης των έντεκα πρώτων τόμων της Μεγάλης Εγκυκλοπαίδειας της Πόλης*.

Κάποιοι κάτοικοι, πάντως, της παραλίας, θα ορκίζονταν, αν πίστευαν σε κάτι, πως είχανε δει με τα ίδια τους τα μάτια τους έντεκα μικρούς φυγάδες δυο μέρες πριν εκεί στην άκρη της

ακτής να αλληλοκατασπαράσσονται. Η διαδικασία αυτή είχε κρατήσει μόλις μερικά λεπτά και είχε γίνει με τρόπο που συνδύαζε με αρμονικά τη φρίκη με την τελετουργία. Συγκεκριμένα, το πρώτο παιδί ξεκίνησε τρώγοντας το δεύτερο, στη συνέχεια το τρίτο κατάπιε το πρώτο και ούτω καθ' εξής, μέχρι που ο τελευταίος επιζήσας με τους άλλους δέκα ήδη στην κοιλιά, βάλθηκε να καταπίνει σαν καραμέλες έναν-έναν τους διαφυγόντες τόμους. Έπειτα, έβγαλε όλα τα ρούχα του, τα δίπλωσε προσεχτικά και έτσι, ολόγυμνο και από γνώσεις και από σάρκες χορτασμένο, άρχισε να χτυπιέται και να σπαρταρά, με έναν τρόπο, που ίσως σε κάποιον άλλο πλανήτη, σε κάποιο διαφορετικό σύστημα αξιών, ίσως και να μπορούσε να θεωρηθεί μια μορφή χορού. Τέλος, φώναξε με όλη του τη δύναμη κάτι που έμοιαζε με γυναικείο όνομα και αφού μεταμορφώθηκε σε ένα πλάσμα ανάμεσα σε χταποδοκαλαμάρι και

καλαμαροχτάποδο, βούτηξε μες στη θάλασσα και εξαφανίστηκε για πάντα.

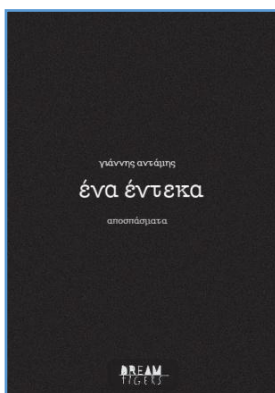
Σε κάποιο ντουλάπι, σε κάποια δημόσια υπηρεσία, κάπου βαθιά μέσα στη διοίκηση της πόλης, κάτω από στοίβες περιοδικών και αποτυχημένων προσπαθειών αναβίωσης του κλασικού αστυνομικού μυθιστορήματος, αν κάποιος έψαχνε καλά, θα έβρισκε δυο εξαιρετικά διαφωτιστικές φωτογραφίες, με ελάχιστες και αμελητέες μεταξύ τους διαφορές. Δυο σχεδόν πανομοιότυπες εικόνες, που ίσως να έδιναν επιτέλους λύση στο μυστήριο και ίσως και να έστελναν κάποιους απόψε νωρίτερα για ύπνο.

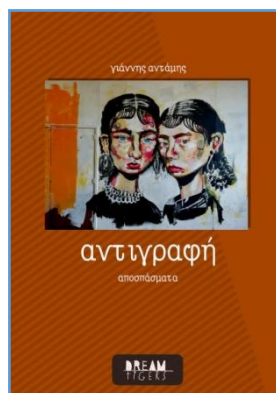
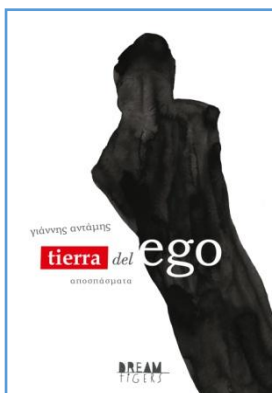
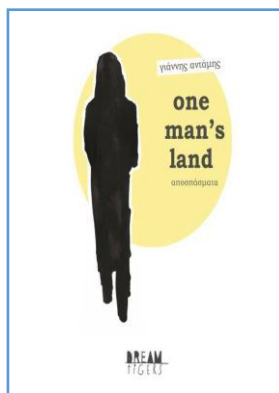
Η εποχή, όμως, και η ηλικία, που οι άνθρωποι σκοτώνανε την ώρα τους ψάχνοντας ξένα ντουλάπια και συρτάρια έχει πια περάσει.

*Για την Ιστορία και για την ιστορία αξίζει να αναφέρουμε ότι οι έντεκα απολεσθέντες τόμοι της Μεγάλης Εγκυκλοπαίδειας της Πόλης ήταν οι εξής: τόμος Α' (από αβαρής έως αβαθής), τόμος Β' (από αγανακτώ έως αντιστέκομαι), τόμος Γ' (από αξύριστος έως ατιμωρησία), τόμος Δ' (από αυτόχειρας έως βαθμοφόρος), τόμος Ε' (από βαθύφωνος έως βατραχομούρης), τόμος ΣΤ' (από βαρεμάρα έως βουλιάζω), τόμος Ζ' (από βουρκώνω έως βυθίζομαι), τόμος Η' (από γαϊδουροδένω έως γαϊδουρογυρεύω), τόμος Θ' (από γατί έως γιατί), τόμος Ι' (από γκρίζο έως γονατίζω) και τόμος ΙΑ' (από γράφω έως διαγράφω).

Οι τρεις ιστορίες του παρόντος τεύχους των dreamtigers δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά, περίπου με αυτή τη μορφή, στη συλλογή «Σχέδιο Τρόμου» (Εκδόσεις Οξύ, 2007). Το 2015 μεταφράστηκαν στα ισπανικά από τον κύριο Isaac Gomez Laguna και κυκλοφόρησαν στη Σαραγόσα από τις Εκδόσεις S.T.I. υπό τον γενικό τίτλο «El Proyecto». Η πρώτη ιστορία συμπεριλήφθη στην Ανθολογία «Το Ελληνικό Φανταστικό Διήγημα» (Εκδόσεις Αίολος, 2012).

**κυκλοφορούν επίσης
από τις εκδόσεις dreamtigers**

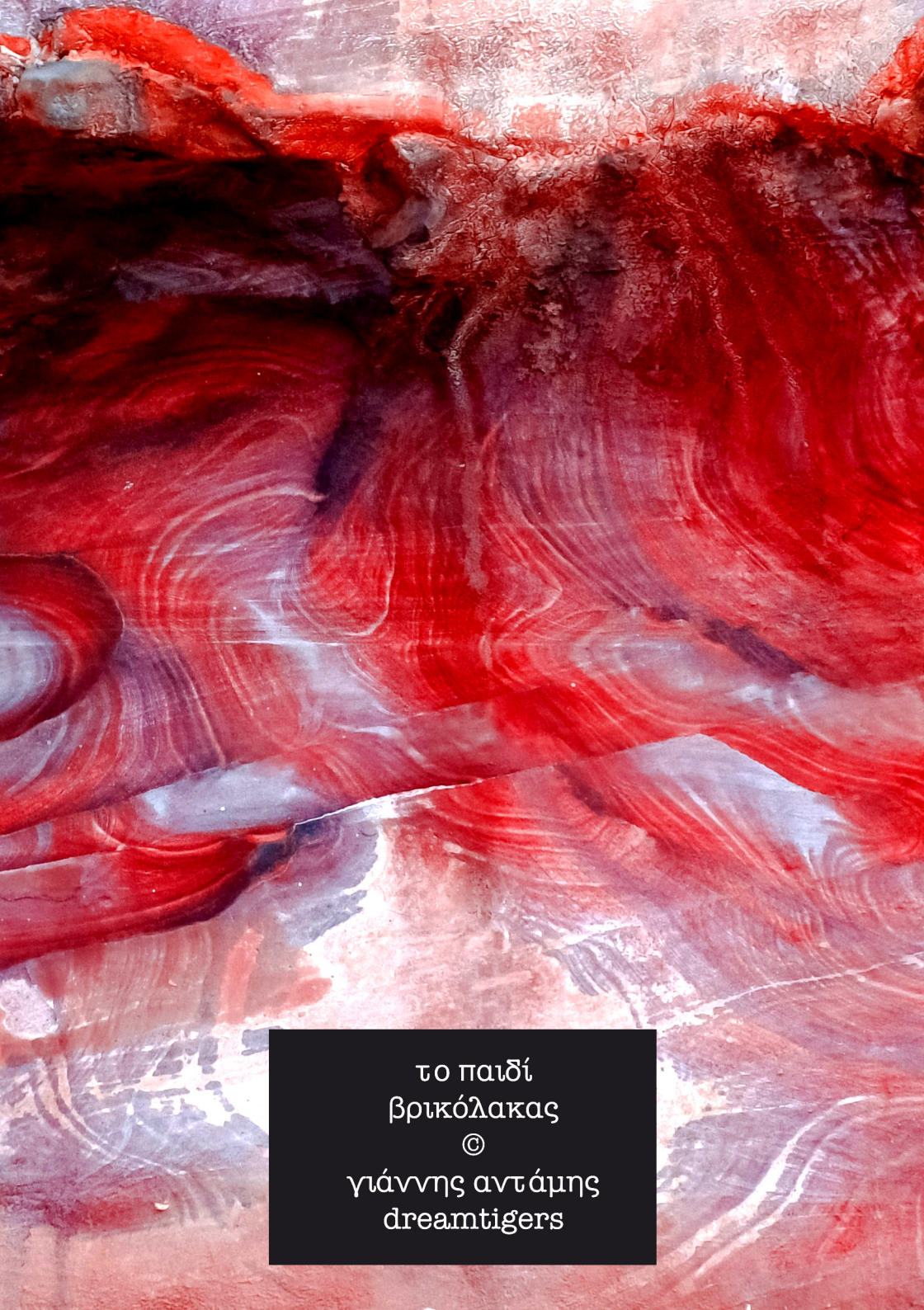

κεντρική διάθεση:
www.dreamtigers.gr

in spite of all terror

στον Ισαάκ

Βόλος, Ιανουάριος 2020

το παιδί
βρικόλακας
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers